

ELS GOMES

CAPÍTOL QUART

O CORREUS O LA GENERALITAT?

"He somniat que era feliç perquè he segrestat un tren i me'n puc anar a casa ma mare. Diu la Kahlo. Vaig a dalt, sola... un vagó per a mi sola. Travessem una primera estació, a l'andana veig els meus pares i les seves maletes, el tren continua rodant, crido perquè s'aturi... Vull trencar els vidres de les finestres! No puc. Em desperto i realitzo que tinc 35 anys i visc als suburbis de Barcelona. I com gairebé tots els catalans encara visc mig confinada. Encara recordeu els malsons que veu tenir durant el confinament?

La cara del Soutine és un mapa de l'antàrtic derretit. El Picasso el mira i a continuació se la mira. El 2020 no és un any gens fàcil, Kahlo. La gent de tot el món està lluitant contra la pandèmia, lluitant contra la discriminació racial i enfrontant-se a economies fràgils i democràcies amenaçades.

Kandinski afegeix. "Quan és dur d'avançar son els durs qui avancen". El Tàpies comença a mostrar un cert cabreig. I a mi

m'agradaria recordar-vos que els integrants del GOMES, malgrat aquests temps difícils, tenim com a objectiu treballar per bastir una residència agradable, eficaç i accessible per a totes i tots aquells que viuen en la misèria després d'haver lluitat tota la seva vida. Avui, això és més important que mai.

El Miró, fins ara callat, com acostuma a fer, també intervé. Hòstia, en aquest moment és difícil de trobar una font de finançament malgrat tot el que ja hem fet! El Picasso encén una cigarreta. Només hem fracassat i prou! Miró continua. Bé, però això només depèn del nostre enginy i el que volem fer és massa important per abandonar. És per això que proposo o bé que robem la central de correus de Barcelona o bé el quadre del Tàpies que hi ha a la Generalitat. A que optem?

La Kahlo sembla venir de l'hort. És raonable seguir actuant així per protegir els desfavorits? Podríem pensar en accions a base de més intel·ligència artificial?

El Miró se la mira compungit. Creus que tens prou experiència per atracar un banc sense moure't de casa? El Kandinski també s'anima: Tens un ordinador potent i una experiència suficient a la xarxa?

COLLONS! S'exclama Soutine amb un cop damunt la teula. Ja ni hi ha prou!

Un silenci espès com la xocolata s'entén entre els membre del Grup d'Operacions Molt Especials. El cambrer que els observa de reüll ho interpreta com un final i els porta la nota. El Soutine s'emprenya amb el cambrer amb una mirada assassina. Aquest compren que l'ha cagat i els demana si volen alguna cosa més. Tàpies diu. Un cafè! Picasso. Un altre! Kandinski. Un entrepà de pernil i un suc de taronja!

La Kahlo se'l mira llaminera però no diu res. Que bonarro està, he? Li diu a ella el Soutine! El silenci és torna a imposar.

Que voleu fer? Els diu en Tàpies al cap de dos minuts. El silenci es fa més espès encara.

La Kahlo el trenca amb cara de prunes agres. Jo faria correus. Un munt de segells val molts d'euros i no pesen res a diferència de les caixes fortes. En tres o quatre dies ho podem tenir a punt. Mireu, avui és dimarts i hi puc anar. Demà qui hi pot anar? I divendres matí, a les nou en punt fem el cop.

A poc a poc les cares del grup van passant del pessimisme més gran a un optimisme carregat d'adrenalina. Jo hi vaig demà, Diu el Tàpies. I jo demà passat! Diu el Kandinski. NOOOO diuen tots a cor. TUUU NOOO!

Home, val més que hi vagi algú que hi veu bé, no? Li aconsella el Picasso. El Miró els mira amb cara de poques ganes d'anar-hi. El Soutine es decideix a parlar. Ja hi aniré jo amb la moto... El Tàpies l'interromp. Això mateix, bona idea, amb moto, farem el cop amb moto i així ens podem escapolar pels carrerons del barri de la Ribera.

Quan ens tornem a trobar per afinar el pla? Els demana el Miró. El divendres a les vuit del matí a la plaça del comte Borrell. Hi ha un bar obert des de les sis i estarem a tres cents metres de correus. La Kahlo els ho ha imposat sense problema. Tots saben que és el seu torn de manar. Ja podem marxar, convido jo!

Divendres, 8h del mati. El Picasso, vestit amb americana i corbata veu arribar al Tàpies. Bon dia. Tu creus que ens en sortirem? I tant! Li respon. El pla és molt senzill. La Kahlo ha aconseguit la clau de la porta del darrera de l'edifici, és per on entren els carterers i els oficinistes. Ara mateix està aparcant a la via Laietana una moto que ha llogat. Cinc minuts més tard, el Soutine ha d'aparcant la segona moto llogada al costat de la primera. Vols un cafè? Li pregunta. No! Acaba! Diu el Picasso tot encenen una cigarreta.

(continua a la pàgina 5)